

raade, paa hvilket det i Forvejen allerede kan være begrænset nok. Nogen særlig indgaaende Prisstistik har der ikke kunnet være Tale om at tilvejebringe i den Anledning, men kun nogle mere summariske Undersøgelser. Jeg skal i saa Henseende først nævne, at af de Opgørelser, som det engelske Blad „Economist“ regelmæssigt hver Fjerdingaar bringer over Prisforholdene, fremgaar det, at der i det sidste halvandet Aarstid har fundet en gennemsnitlig Prisstigning Sted af ca. 10 pCt. Betragte vi særlig Forholdene her i Landet og for nogle af de vigtigere Ting, er det ved Opgivelser fra Arbejdernes Fællesbageri oplyst, at Prisen paa Rugbrød 1899—1900 har været 50 og 53 Øre mod 40 og 43 Øre i tidligere Aar, navnlig med 1896 som Udgangspunkt, det vil sige, en Stigning paa denne vigtige Forbrugsartikel af 20—25 pCt., hvilket ogsaa stemmer med den Prisstigning, der har rundet Sted paa Mel baade til Rugbrød og Sigtebrød. For Hvedemøls Vedkommende findes ikke nogen tilsvarende Stigning. Medens Kødpriserne neppe kunne siges at være stegne, er derimod Prisen paa Flæsk, som for alle disse smaa Husholdninger spiller en fuldt saa stor Rolle, stegen ret betydelig, idet Prisen pr. Pund Flæsk for 1897—99 opgives til 50 Øre for hvert Aar, og i 1900 til 64 Øre; det er altsaa en Stigning af ca. 28 pCt. Det er ogsaa bekendt, at Prisen paa Æl er bleven forhøjet, og at Prisen paa Mælk befinder sig i Stigning. Tager jeg Hensyn til Beklædningsgenstande, er det oplyst, at der paa Bomuldsvarer i en gros Pris er en gennemsnitlig Forhøjelse af ca. 20 pCt. siden 1895, og at navnlig Stigningen paa blegede Bomuldsvarer fra 1899—1900 har været 13 pCt. og paa farvede Bomuldsvarer 17 pCt., og det angives, at Detailprisen har bevæget sig i Overensstemmelse hermed. For Uldvarer angives en gennemsnitlig Stigning af ca. 10 pCt., som imidlertid synes at stille sig noget forskellig for de forskellige Klasser, men som vistnok særlig gælder for de Klasser af Uldvarer, om hvis Forbrug der her nærmest maatte blive Tale. Ogsaa for Lærredsvarer anføres en Stigning i Detailprisen af 15—20 pCt. Dernæst er Huslejen her i Kjøbenhavn stegen ikke saa lidt i de senere Aar og navnlig for smaa Lejligheders Vedkommende. En Statistik herover gives der ikke for hvert Aar, men den er opgjort for 1895 og derefter for 1900. Og den viser da for Lejligheder paa 2 Værelser i Forhuset en Stigning af 14 pCt., for 3 Værelses Lejligheder er der en

Stigning af 8 pCt. til 9 pCt. og for 4 Værelser Lejligheder en Stigning af ca. en halv Snes pCt., saa der er i det hele taget vel kan regnes med en Stigning af ca. 10 pCt. gennemsnitlig for Huslejens Vedkommende. Endelig er der Brændsel, der, som bekendt, er undergaaet en meget betydelig Prisstigning, særlig i det sidste Aar, hvor Kulpriserne ere stegne overordentlig, saa at Prisen paa Nøddekul i Oktober 1900 var 33 pCt. højere end i Efteraaret det foregaaende Aar, og Kokesprisen var mindst 20 pCt. højere. Nu ere disse Priser ganske vist gaaede lidt ned efterhaanden, og den Omstændighed, at Vinteren har været ret mild, har jo gjort det lettere at komme ud over disse stærkt stigende Priser. Men det vil dog let kunne forstaas, at for de smaa Budgetter, hvormed de Familier, der her komme i Betragtning, maa regne, spiller en saadan Prisstigning en ret betydelig og meget trykkende Rolle.

Regeringen har derfor ment, at der var Grund til at fremkomme med Forslag om et ekstraordinært Dyrtdstillæg for indeværende Finansaar, og det saa meget mere, som der for flere omfattende Eters Vedkommende er bleven fremsat Forslag til en Lønningsforbedring, som imidlertid først kan træde i Kraft for det følgende Finansaar. Paa den anden Side har man ment, at samtlige de Momenter, jeg her har nævnt, have kunnet tale for at begrænse denne Dyrtdshjælp noget, og man er derved ogsaa nødt til at tage Hensyn til den finansielle Status, der har gjort det nødvendigt ikke at gaa for højt op. Det vil let ses, at naar man staar over for et Antal af mellem 21,000 og 22,000 Personer, saa vil selv et ret beskedent Lønningstillæg løbe ganske betydeligt op. Regeringen har ment at kunne foreslaa, at der tilstaas de i Staten ansatte Personer, hvis Lønning ikke overstiger 2,500 Kr. aarlig, et ekstraordinært Tillæg for indeværende Finansaar af 10 pCt. af de første 800 Kr. Det er, som det vil ses, et ret beskedent Tillæg, men det vil dog løbe op til lidt over halvanden Mill. Kr., omtrent 1,520,000 Kr. Naar der nu spørges, om Statskassen har Raad til at give dette Lønningstillæg, saa maa det ganske vist erkendes, hvad jeg ret ofte har haft Lejlighed til at betone, at den finansielle Status for Tiden snarest er noget vanskelig, men hvad det her i denne Forbindelse nærmest forekommer mig at komme an paa, er dog Forholdet mellem Statens Indtægter og Statens Udgifter, og da navnlig det, vi pleje at kalde de løbende Indtægters Forhold til de